

Opis przyjętych zasad (polityki) rachunkowości, w tym metod wyceny aktywów i pasywów oraz przychodów i kosztów.

Rzeczowe aktywa trwałe

Rzeczowe aktywa trwałe to środki trwałe, które Grupa utrzymuje celem wykorzystania ich w procesie produkcyjnym lub przy dostawach towarów i świadczeniu usług, w celu oddania do użytkowania innym podmiotom na podstawie umowy najmu lub dla potrzeb zarządzania oraz które przeznaczone są do wykorzystania w okresie dłuższym niż jeden rok.

Opierając się na głównych założeniach MSSF uznano, że prawa wieczystego użytkowania spełniają warunek zaliczenia do aktywów, mają wartość zbywczą i można je sprzedać, w związku z tym są ujawnionym bilansowo aktywem.

Wartość początkową środków trwałych ustala się według cen nabycia, a w przypadku wytworzenia środka trwałego we własnym zakresie, w wysokości technicznego kosztu wytworzenia.

Późniejsze nakłady uwzględnia się w wartości bilansowej danego środka trwałego lub ujmuje jako odrębny środek trwały (tam, gdzie jest to właściwe), tylko wówczas, gdy jest prawdopodobne, że z tego tytułu nastąpi wpływ korzyści ekonomicznych do Grupy, zaś koszt danej pozycji można wiarygodnie zmierzyć. Koszty remontu i modernizacji nie zwiększające początkowej wartości użytkowej danego składnika majątku trwałego, obciążają koszty okresu, w którym zostały poniesione.

Grupa dokonała wyceny części środków trwałych według wartości godziwej i uznała tę wartość za zakładany koszt na dzień 1 stycznia 2004 roku, będący dniem przejścia na MSSF. Wartość nieruchomości oraz istotnych wartościowo maszyn i urządzeń została ustalona przez niezależnego eksperta majątkowego w oparciu o założenia rynkowe; pozostałe składniki majątku zostały wycenione przez powołaną przez Zarząd międzywydziałową komisję ds. wyceny maszyn i urządzeń w oparciu o założenia rynkowe.

Na każdy kolejny dzień bilansowy aktywa trwałe wyceniane są według kosztu zakładanego, ceny nabycia lub kosztu wytworzenia, pomniejszonych o umorzenie i odpisy aktualizujące z tytułu utraty wartości.

Amortyzacja jest dokonywana metodą liniową, począwszy od miesiąca następnego po miesiącu przyjęcia do użytkowania. Amortyzacja odbywa się w okresie ekonomicznej użyteczności środków trwałych.

W przypadku modernizacji (ulepszenia, odbudowy) środka trwałego, jego okres użytkowania ulega zwiększeniu o indywidualnie określony okres użytkowania wynikający z zakresu modernizacji, jednak nie dłuższy niż okres ustalony dla nowego środka trwałego.

Weryfikacji wartości końcowej i okresów użytkowania środków trwałych dokonuje się na każdy dzień bilansowy i w razie potrzeby dokonuje się ich korekty.

W szczególności stosowane są następujące roczne stawki amortyzacyjne dla podstawowych grup środków trwałych:

– budynki i budowle	– 3,5% -
– maszyny i urządzenia techniczne	– 6,50%
– środki transportu	– 20%
– pozostałe środki trwałe	– 20%

Inwestycje rozpoczęte nie są amortyzowane.

Zgodnie z Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej, nie ma możliwości dokonywania jednorazowych odpisów amortyzacyjnych z chwilą oddania do użytkowania środków trwałych o wartości równej lub niższej niż 3.500 zł. Amortyzacja dla tych środków ustalana jest według przewidywanego okresu użytkowania.

Wartości niematerialne

Zgodnie z MSR 38 „Wartości niematerialne”, składnik aktywów spełnia definicję wartości niematerialnej i prawnej, jeśli można go wyodrębnić z jednostki, sprzedać, przekazać, licencjonować lub oddać do odpłatnego użytkowania.

Do wartości niematerialnych zaliczane są między innymi:

- Koszty prac rozwojowych.

Wydatki na prace rozwojowe są kapitalizowane wyłącznie wtedy, gdy jednostka jest w stanie udowodnić:

- a) możliwość (z technicznego punktu widzenia) ukończenia składnika wartości niematerialnych, który nadawać się będzie do użytkowania lub sprzedaży,
- b) zamiar ukończenia składnika wartości niematerialnych oraz jego użytkowania lub sprzedaży,
- c) zdolność do użytkowania lub sprzedaży wartości niematerialnych,
- d) sposób, w jaki składnik będzie generował przyszłe korzyści,
- e) dostępność stosowanych środków technicznych, finansowych lub innych,
- f) możliwość wiarygodnego ustalenia nakładów poniesionych w czasie prac rozwojowych, które można przyporządkować składnikowi.

Są one amortyzowane metodą liniową przez przewidywany okres uzyskiwania przychodów ze sprzedaży z danego przedsięwzięcia. Po początkowym ujęciu wydatków na prace rozwojowe są one wyceniane w cenie nabycia lub koszcie wytworzenia pomniejszonym o kwotę dotychczasowego umorzenia i łączną kwotę odpisów aktualizujących z tytułu utraty wartości. Okres i metoda amortyzacji są weryfikowane na koniec każdego roku obrotowego.

- Inne wartości niematerialne

Nabyte wartości niematerialne są ujmowane w cenie nabycia. Po początkowym ujęciu, do tej kategorii wartości niematerialnych stosuje się model kosztu historycznego. Wartości niematerialne są corocznie weryfikowane pod kątem utraty wartości. Corocznej weryfikacji podlega również okres użytkowania i w razie potrzeby jest on korygowany, począwszy od kolejnego roku obrotowego.

Nakłady na prace badawcze są ujmowane w rachunku zysków i strat w momencie ich poniesienia.

Amortyzacja wartości niematerialnych:

- licencja Simple 4 lata
- inne licencje (sublicencje) na programy 5 lat
- koszty zakończonych prac rozwojowych 5 lat

Odpisy amortyzacyjne od wartości niematerialnych dokonywane są na podstawie planu amortyzacji, uwzględniającego okres użyteczności oraz zawierającego stawki amortyzacyjne. Amortyzacja jest dokonywana metodą liniową, począwszy od miesiąca następnego po miesiącu przyjęcia do użytkowania.

Utrata wartości aktywów niefinansowych

Na każdy dzień bilansowy dokonuje się przeglądu wartości netto składników majątku trwałego w celu stwierdzenia, czy nie występują przesłanki wskazujące na możliwość utraty ich wartości. Ocenie podlega również zasadność kontynuacji ustalonego okresu ekonomicznej użyteczności środków trwałych.

W przypadku, gdy stwierdzono istnienie takich przesłanek, szacowana jest wartość odzyskiwalna danego składnika aktywów, w celu ustalenia potencjalnego odpisu z tego tytułu. W sytuacji, gdy składnik aktywów nie generuje przepływów pieniężnych, które są w znacznym stopniu niezależnymi od przepływów generowanych przez inne aktywa, analizę przeprowadza się dla grupy aktywów generujących przepływy pieniężne, do której należy dany składnik aktywów.

W przypadku wartości niematerialnych o nieokreślonym okresie użytkowania, test na utratę wartości przeprowadzany jest corocznie, oraz dodatkowo, gdy występują przesłanki wskazujące na możliwość wystąpienia utraty wartości.

Jeżeli wartość odzyskiwalna jest niższa od wartości księgowej netto składnika aktywów (lub grupy

aktywów), wartość księgowa jest pomniejszana do wartości odzyskiwalnej. Strata z tytułu utraty wartości jest ujmowana jako koszt w okresie, w którym wystąpiła, za wyjątkiem sytuacji, gdy składnik aktywów ujmowany był w wartości przeszacowanej (wówczas utrata wartości traktowana jest jako obniżenie wcześniejszego przeszacowania).

Kwoty ujętych odpisów aktualizujących ulegają odwróceniu w przypadku ustąpienia przyczyn uzasadniających ich utworzenie. Wartość netto składnika aktywów (lub grupy aktywów) zwiększana jest do nowej wyszacowanej wartości odzyskiwalnej, nie wyższej jednak od wartości netto tego składnika aktywów jaka byłaby ustalona, gdyby utrata wartości nie została rozpoznana w poprzednich latach. Odwrócenie utraty wartości ujmowane jest przychodach, o ile składnik aktywów nie podlegał wcześniej przeszacowaniu – w takim przypadku odwrócenie utraty wartości odnoszone jest na kapitał z aktualizacji wyceny. Utworzone odpisy obciążają pozostałe koszty operacyjne, z kolei rozwiązanie odpisów zwiększa pozostałe przychody operacyjne.

Nieruchomości inwestycyjne

Za nieruchomość inwestycyjną uznaje się nieruchomość (grunt, budynek, część budynku lub oba te elementy), którą się traktuje jako źródło przychodów z czynszów lub utrzymuje w posiadaniu ze względu na przyrost jej wartości, przy czym nieruchomość taka nie jest:

- a) wykorzystywana przy produkcji, dostawach towarów, świadczeniu usług lub czynnościach administracyjnych, ani też
- b) przeznaczona na sprzedaż w ramach zwykłej działalności jednostki.

W przypadku częściowego przeznaczenia nieruchomości do wynajmu, kryterium decydującym o zaliczeniu do nieruchomości inwestycyjnej jest stosunek powierzchni przeznaczonej na wynajem do całkowitej powierzchni.

Początkowo nieruchomości inwestycyjne ujmowane są według ceny nabycia, z uwzględnieniem kosztów transakcji. Po początkowym ujęciu, nieruchomości inwestycyjne wykazywane są według wartości godziwej. Zyski lub straty wynikające ze zmian wartości godziwej nieruchomości inwestycyjnej są ujmowane w rachunku zysków i strat w tym okresie, w którym powstały.

Gdy następuje zmiana sposobu użytkowania, dokonuje się przeniesienia poszczególnych nieruchomości do lub z nieruchomości inwestycyjnych.

Leasing

Umowa leasingu, zgodnie z MSR 17, jest klasyfikowana jako leasing finansowy, jeżeli powoduje przeniesienie zasadniczo całego ryzyka i korzyści związanych z własnością czyli:

- rozciąga się zasadniczo na cały okres użytkowania danego składnika aktywów,
- wartość bieżąca opłat leasingowych jest zasadniczo równa wartości godziwej danego składnika aktywów.

Leasing finansowy jest kapitalizowany w momencie rozpoczęcia okresu leasingu według wartości bieżącej minimalnych opłat leasingowych. Opłaty leasingowe poniesione w okresie sprawozdawczym w części dotyczącej rat kapitałowych pomniejszają część kapitałową zobowiązania z tytułu leasingu finansowego, pozostała część stanowiąca część odsetkową obciąża koszty finansowe okresu. Rozdzielenie opłat leasingowych na część kapitałową i część odsetkową dokonywane jest w taki sposób, aby uzyskać dla każdego okresu stałą stopę procentową w stosunku do pozostałej do spłacenia kwoty zobowiązania.

Rzeczowe aktywa trwale będące przedmiotem leasingu finansowego zostały wykazane w bilansie na równi z pozostałymi składnikami majątku trwałego i podlegają umorzeniu według takich samych zasad. Środki trwale użytkowane na podstawie umów leasingu finansowego są amortyzowane przez krótszy z dwóch okresów: szacowany okres użytkowania środka trwałego lub okres leasingu.

Umowy leasingu nie spełniające warunków leasingu finansowego, klasyfikuje się jako leasing operacyjny. Opłaty leasingowe ujmowane są jako koszty w rachunku zysków i strat.

Aktywa i zobowiązania finansowe

Aktywa i zobowiązania finansowe ujmowane są w bilansie w momencie, gdy Grupa staje się stroną wiążącej umowy.

Instrumenty finansowe w momencie początkowego ujęcia zaliczane są do jednej następujących kategorii:

- instrumenty finansowe wyceniane w wartości godziwej przez wynik finansowy,
- aktywa finansowe utrzymywane do terminu wymagalności,
- pożyczki i należności,
- aktywa finansowe dostępne do sprzedaży (do tej grupy zaliczane są m.in. walutowe transakcje zabezpieczające).

Do kategorii instrumentów finansowych wycenianych w wartości godziwej przez wynik finansowy zalicza się aktywa i zobowiązania finansowe nabyte w celu generowania zysku w drodze krótkoterminowych wahań wartości. Instrumenty finansowe wyceniane są w wartości godziwej z ujęciem skutków w rachunku zysków i strat, w przychodach lub kosztach finansowych.

Aktywa finansowe utrzymywane do terminu wymagalności są to inwestycje o określonych lub możliwych do określenia płatnościach oraz ustalonym terminie wymagalności, które Grupa zamierza i ma możliwość utrzymać w posiadaniu do tego czasu. Aktywa finansowe utrzymywane do terminu wymagalności wyceniane są według zamortyzowanego kosztu przy użyciu metody efektywnej stopy procentowej.

Pożyczki i należności wyceniane są według zamortyzowanego kosztu.

Wszystkie pozostałe aktywa finansowe zaliczane są do aktywów finansowych dostępnych do sprzedaży. Aktywa finansowe dostępne do sprzedaży są ujmowane według ich wartości godziwej ustalonej na dzień

bilansowy. W przypadku braku możliwości wiarygodnego określenia ich wartości godziwej, aktywa finansowe dostępne do sprzedaży są ujmowane w koszcie początkowym, z uwzględnieniem odpisów z tytułu utraty wartości. Skutki zmian wartości godziwej aktywów finansowych dostępnych do sprzedaży ujmuje się w kapitale z aktualizacji wyceny, chyba że spadek wartości wynika z utraty wartości, której skutki odnosi się bezpośrednio do rachunku zysków i strat jako koszt finansowy.

Zobowiązania finansowe inne niż instrumenty finansowe wyceniane w wartości godziwej przez wynik finansowy są wyceniane według zamortyzowanego kosztu przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej. Instrument finansowy zostaje usunięty z bilansu, gdy jednostka traci kontrolę nad prawami umownymi składającymi się na dany instrument finansowy.

Rachunkowość zabezpieczeń

W związku z prowadzoną działalnością, Grupa dokonuje zabezpieczeń przed ryzykiem finansowym, związanym ze zmianami kursów walut poprzez zawieranie terminowych transakcji walutowych (forward) oraz zerokosztowych transakcji opcyjnych (struktury opcyjne).

Zabezpieczenie, dla celów rachunkowości, polega na kompensowaniu zmian wartości godziwej pozycji zabezpieczanych ze zmianami wartości godziwej instrumentów pochodnych, wyznaczonych jako instrumenty zabezpieczające.

W grupie instrumentów zabezpieczających wyróżnia się: instrumenty zabezpieczające wartość godziwą, instrumenty zabezpieczające przyszłe przepływy środków pieniężnych oraz instrumenty zabezpieczające udziały w aktywach netto podmiotów zagranicznych.

Aktywa finansowe niebędące pochodnym instrumentem finansowym lub zobowiązania finansowe niebędące pochodnym instrumentem finansowym mogą być wyznaczone jako instrument zabezpieczający jedynie dla zabezpieczenia ryzyka walutowego.

Grupa nie stosuje rachunkowości zabezpieczeń wartości godziwej ani zabezpieczeń udziałów w aktywach netto podmiotów zagranicznych. Instrumenty zabezpieczające wyznacza się jako zabezpieczające przyszłe przepływy środków pieniężnych.

Instrumenty pochodne zabezpieczające przepływy środków pieniężnych

Instrument pochodny zabezpieczający przepływy środków pieniężnych, to taki instrument pochodny, który:

- służy ograniczeniu zmienności przepływu środków pieniężnych i można go przypisać konkretnemu rodzajowi ryzyka związanemu z ujętym w bilansie składnikiem aktywów lub zobowiązań lub z wysoce prawdopodobną prognozowaną przyszłą transakcją oraz
- będzie miał wpływ na wykazany zysk lub stratne netto.

Zyski i straty wynikające ze zmiany wartości godziwej instrumentu zabezpieczającego przepływy pieniężne ujmowane są w odrębnej pozycji kapitałów własnych, w takiej części, w jakiej dany instrument stanowi skuteczne zabezpieczenie związanej z nim pozycji zabezpieczanej. Część nieskuteczną odnosi się do rachunku zysków i strat. Zyski lub straty powstałe na instrumencie zabezpieczającym przepływy pieniężne odnoszone są w rachunek zysków i strat w momencie, gdy dana pozycja zabezpieczana wpływa na rachunek zysków i strat.

Efektywność (skuteczność) zabezpieczenia oznacza stopień w jakim zmiany przepływów pieniężnych związanych z zabezpieczaną pozycją możliwe do przypisania zabezpieczanemu ryzyku, są kompensowane zmianami przepływów pieniężnych związanych z instrumentami zabezpieczającymi.

Jeżeli zabezpieczane przyszłe zobowiązanie lub prognozowana transakcja prowadzą do ujęcia w bilansie niefinansowego składnika aktywów lub zobowiązań, wówczas w chwili ujęcia tego składnika, związane z nim zyski i straty są uwzględnione w cenie nabycia lub innej wartości bilansowej danego składnika aktywów lub zobowiązania.

Zgodnie z przyjętą w Spółce polityką zabezpieczeń, wyznaczone zabezpieczenia nie mogą stanowić więcej niż 80% przepływów walutowych wynikających z posiadanego portfela kontraktacji w danej walucie.

Przy zawieraniu transakcji Spółka dokumentuje związek pomiędzy instrumentami zabezpieczającymi, a pozycjami zabezpieczanymi, a także cel zawarcia danej transakcji. Spółka dokumentuje również swoją ocenę, zarówno na dzień rozpoczęcia zabezpieczenia, jak i na bieżąco, czy instrumenty zabezpieczające są skuteczne oraz czy w przyszłości oczekuje się wysokiej skuteczności w kompensowaniu zmian przepływów pieniężnych instrumentów zabezpieczających oraz zabezpieczanych pozycji.

Zaprzestanie stosowania zasad rachunkowości zabezpieczeń.

Zaprzestaje się ujmowania instrumentów pochodnych jako zabezpieczających, jeżeli instrument pochodny wygaśnie, zostanie sprzedany, wypowiedziany lub zrealizowany lub jeżeli spółka wycofa wyznaczenie

danego instrumentu jako zabezpieczenie. Wówczas, dla zabezpieczeń przepływu środków pieniężnych zyski lub straty powstałe w okresach w których zabezpieczenie było efektywne pozostają w kapitałach aż do momentu, w którym zabezpieczana pozycja wpływa na rachunek zysków i strat.

Jeśli zabezpieczenie przyszłego zobowiązania lub prognozowanej przyszłej transakcji przestanie funkcjonować ponieważ pozycja zabezpieczana przestała spełniać definicję przyszłego zobowiązania, bądź też ze względu na zaistniałe prawdopodobieństwo, że planowana transakcja nie zostanie zawartą wówczas zysk lub strata netto ujęta w kapitałach zostaje natychmiast przeniesiona do rachunku zysków i strat.

Zapasy

Zgodnie z MSR 2 „Zapasy”, zapasy są to aktywa przeznaczone do sprzedaży w toku zwykłej działalności gospodarczej, będące w trakcie produkcji przeznaczonej na sprzedaż lub materiały i surowce zużywane w procesie produkcyjnym lub w trakcie świadczenia usług.

Zapasy surowców, materiałów, półproduktów i wyrobów gotowych oraz zakupionych towarów są wycenione na dzień bilansowy według niższej z dwóch wartości: ceny nabycia (kosztu wytworzenia) lub możliwej do uzyskania ceny sprzedaży netto. Cena sprzedaży netto stanowi cenę sprzedaży dokonywanej w toku normalnej działalności gospodarczej, pomniejszoną o szacowane koszty zakończenia produkcji i zmienne koszty niezbędne do doprowadzenia sprzedaży do skutku.

Zasady wyceny następujących grup zapasów:

- wyroby gotowe - wyceniane są w koszcie wytworzenia;
Do kosztów wytworzenia nie zalicza się kosztów magazynowania, kosztów sprzedaży, kosztów administracyjnych, które nie przyczyniają się do doprowadzenia zapasów do ich aktualnego stanu i miejsca.
- produkty w toku - wyceniane są w koszcie wytworzenia;
Na koszty wytworzenia składają się koszty bezpośrednio materiałów i robocizny oraz odpowiedni narzut pośrednich kosztów produkcji, ustalony przy założeniu normalnego wykorzystania mocy produkcyjnych, z wyłączeniem kosztów finansowania zewnętrznego. Podstawą ustalenia wartości netto produkcji w toku jest ich okresowa ocena przez komisję inwentaryzacyjną dokonującą spisu z natury, co najmniej na koniec roku obrachunkowego.
- materiały i towary wyceniane są w cenie nabycia i rozchodowane według cen zasady FIFO „pierwsze weszło, pierwsze wyszło”.
Cena nabycia to cena zakupu składnika aktywów, obejmująca kwotę należną sprzedającemu bez podlegających odliczeniu podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego, a w przypadku importu - powiększona o obciążenia o charakterze publicznoprawnym oraz powiększona o koszty bezpośrednio związane z zakupem i przystosowaniem składnika aktywów do stanu zdatnego do używania lub prowadzenia do obrotu, łącznie z kosztami transportu, załadunku, wyładunku, a obniżona o rabaty, upusty i inne podobne zmniejszenia i odzyski.

Zapasy są weryfikowane na każdy okres sprawozdawczy. Dla celów urealnienia wartości zapasów przeprowadza się analizę struktury wiekowej zapasów, której decydującym czynnikiem jest data przychodu rozchodu z magazynu. Na koniec okresu dokonuje się również analizy zapasów pod kątem przydatności ekonomicznej oraz utraty wartości, wynikającej z różnicy między ceną księgową a obecną ceną rynkową, pomniejszoną o koszty sprzedaży (ostrożna wycena).

Odpisanie wartości zapasów materiałów do poziomu ich wartości netto możliwej do uzyskania odbywa się na zasadzie odpisów indywidualnych. Jednak wartości materiałów i surowców nie odpisuje się do kwoty niższej od ceny nabycia lub kosztu wytworzenia, jeżeli oczekuje się, że wyroby gotowe, do produkcji których zostaną wykorzystane, zostaną sprzedane w wysokości ceny nabycia lub kosztu wytworzenia lub powyżej ceny nabycia lub kosztu wytworzenia. Utworzone odpisy obciążają pozostałe koszty operacyjne, z kolei rozwiązanie odpisów zwiększa pozostałe przychody operacyjne.

Należności handlowe i pozostałe

Zgodnie z MSR 39 „Instrumenty finansowe: ujmowanie i wycena”, należności długoterminowe i należności krótkoterminowe wycenia się według wysokości zamortyzowanego kosztu, ustalonego przy zastosowaniu efektywnej stopy procentowej. Efektywną stopę procentową ustala się na podstawie średnioważonego kosztu kapitału obcego Spółce. W przypadku należności krótkoterminowych wycenę taką dokonuje się wówczas, jeżeli ewentualne różnice przy wycenie według skorygowanej ceny nabycia są istotne.

Należności handlowe są rozpoznawane początkowo według wartości godziwej. Wartością godziwą na moment początkowego rozpoznania należności handlowych jest wartość nominalna wynikająca z wystawionych faktur sprzedaży.

Obowiązujące w Spółce podstawowe terminy płatności za dostarczone towary i usługi ustala się indywidualnie dla każdego kontraktu ze względu na jednostkowy charakter produkcji. Co najmniej na koniec każdego kwartału podlegają one analizie pod kątem utraty wartości. Na należności wątpliwe lub dla

których istnieją przesłanki nieściągalności tworzone są odpisy aktualizujące. Odpisy aktualizacyjne tworzone są na zasadzie odpisów indywidualnych. Utworzone odpisy obciążają pozostałe koszty operacyjne, z kolei rozwiązanie odpisów zwiększa pozostałe przychody operacyjne.

W przypadku, gdy wpływ pieniądza w czasie jest istotny, wartość należności jest ustalana poprzez zdyskontowanie prognozowanych przyszłych przepływów pieniężnych do wartości bieżącej przy zastosowaniu stopy dyskontowej odzwierciedlającej aktualne oceny rynkowe wartości pieniądza w czasie. Zwiększenie (zmniejszenie) należności w związku z upływem czasu jest ujmowane jako przychody (koszty) finansowe.

Rozliczenia międzyokresowe

W pozycji bilansowej „Rozliczenia międzyokresowe” wykazywana jest aktywowana kwota wydatków poniesionych w danym roku obrotowym a dotyczących następnym okresów sprawozdawczych. Ich wartość została wiarygodnie określona i spowodują w przyszłości wpływ korzyści ekonomicznych.

Środki pieniężne i ich ekwiwalenty

Środki pieniężne obejmują aktywa w formie krajowych środków płatniczych, walut obcych i dewiz. Ekwiwalenty środków pieniężnych są krótkoterminowymi inwestycjami o dużej płynności, łatwo wymiernymi na określone kwoty środków pieniężnych oraz narażonymi na nieznaczne ryzyko zmiany wartości. Przez krótkoterminowe inwestycje należy rozumieć inwestycje do trzech miesięcy. Do ekwiwalentów środków trwałych należy zaliczyć: lokaty, weksle obce, czek, obligacje. Do środków pieniężnych i ich ekwiwalentów nie zalicza się krótkoterminowych kredytów w rachunkach bieżących oraz krótkoterminowych inwestycji w akcje.

Krajowe środki pieniężne wykazuje się w wartości nominalnej.

Środki pieniężne wyrażone w walutach obcych na dzień bilansowy wycenia się po kursie kupna, ustalonym dla danej waluty przez bank prowadzący rachunek bieżący Grupy.

Rozchód środków pieniężnych w walutach obcych odbywa się metodą FIFO.

Różnice kursowe powstałe w związku z wyceną na dzień bilansowy środków pieniężnych wyrażonych w walutach ujmują się następująco:

- dodatnie różnice kursowe zalicza się do przychodów finansowych,
- ujemne różnice kursowe zalicza się do kosztów finansowych.

Do środków pieniężnych o ograniczonej możliwości dysponowania Grupa zalicza środki pieniężne zgromadzone na rachunku ZFSS .

Aktywa przeznaczone do sprzedaży i działalność zaniechana

Zgodnie z MSSF 5 „Aktywa trwale przeznaczone do sprzedaży oraz działalność zaniechana” Grupa klasyfikuje składniki aktywów trwałych przeznaczonych do sprzedaży, jeżeli ich wartość bilansowa zostanie odzyskana

w drodze transakcji sprzedaży, a nie poprzez jego dalsze wykorzystanie. Warunkiem zaliczenia aktywów do tej grupy stanowi aktywne poszukiwanie nabywcy przez kierownictwo jednostki oraz wysokie prawdopodobieństwo zbycia tych aktywów w ciągu jednego roku od daty ich zakwalifikowania, a także dostępność tych aktywów do natychmiastowej sprzedaży.

Aktywa trwale (i grupy aktywów netto przeznaczonych do zbycia) zaklasyfikowane jako przeznaczone do zbycia wyceniane są po niższej z dwóch wartości: wartości bilansowej lub wartości godziwej pomniejszonych o koszty związane ze sprzedażą.

Kapitał zakładowy

Kapitały własne ujmują się w księgach z podziałem na ich rodzaje i według zasad określonych przepisami prawa i statutem jednostki dominującej.

Kapitał akcyjny wykazuje się w wysokości określonej w statucie Spółki dominującej i wpisanej w rejestrze sądowym.

Zadeklarowane, lecz nie wniesione wkłady kapitałowe ujmują się jako należne wpłaty na poczet kapitału. Akcje własne oraz należne wpłaty na poczet kapitału akcyjnego pomniejszają wartość kapitałów własnych jednostki dominującej.

Kapitał z emisji akcji powyżej ich wartości nominalnej tworzony jest z nadwyżki ceny emisyjnej akcji powyżej ich wartości nominalnej pomniejszonej o koszty emisji.

Na kapitał z aktualizacji wyceny odnoszone są zmiany wyceny wartości godziwej instrumentów zabezpieczających przyszłe przepływy pieniężne, odpowiadające skutecznej części zabezpieczenia .

Rezerwy

Zgodnie z MSR 37 „Rezerwy, zobowiązania warunkowe i aktywa warunkowe”, rezerwy są ujmowane, gdy spełnione są następujące warunki:

- na jednostce ciąży istniejący obowiązek (prawny lub zwyczajowy) wynikający z przeszłych zdarzeń,
- prawdopodobne jest, iż wypełnienie obowiązku spowoduje odpływ zasobów jednostki,
- można dokonać wiarygodnego szacunku kwoty zobowiązania.

Stan rezerw weryfikowany jest na każdy dzień bilansowy oraz korygowany w celu odzwierciedlenia bieżącego, najbardziej właściwego szacunku. Rezerwę wykorzystuje się tylko na nakłady o takim przeznaczeniu, na jakie była pierwotnie utworzona.

Grupa tworzy rezerwy na przewidywane zobowiązania i naprawy gwarancyjne oraz na pewne, przyszłe koszty. Rezerwę na naprawy gwarancyjne tworzy się w wysokości porównywalnej do lat ubiegłych.

Utworzone rezerwy obciążają pozostałe koszty operacyjne, z kolei rozwiązanie rezerw zwiększa pozostałe przychody operacyjne.

Świadczenia pracownicze

Grupa tworzy rezerwy na świadczenia pracownicze, nagrody jubileuszowe, odprawy emerytalne.

Zgodnie z MSR 19 „Świadczenia pracownicze”, świadczenia pracownicze to wszystkie formy świadczeń jednostki w zamian za pracę wykonywaną przez pracowników. Są to zarówno świadczenia wypłacane w trakcie zatrudnienia, jak i świadczenia wypłacane po okresie zatrudnienia.

Zgodnie z zakładowym regulaminem wynagradzania, pracownikowi przysługują nagrody jubileuszowe z tytułu długoletniego zatrudnienia po przepracowaniu określonego czasu (stażu pracy).

Odprawy emerytalne przysługują pracownikom, którzy rozwiązują umowę o pracę z powodu przejścia na emeryturę lub rentę. Wysokość tej odprawy uzależniona jest od stażu pracy. Wycena tych świadczeń wykonywana jest przez aktuariuszy i uwzględnia strukturę zatrudnionych, średnią płacę i stopę dyskontową.

Zyski i straty z obliczeń aktuarialnych są rozpoznawane w rachunku zysków i strat. Wycena aktuarialna świadczeń długo- i krótkoterminowych dokonywana jest na koniec czerwca i na koniec grudnia każdego roku obrotowego.

Grupa nie tworzy rezerw na urlopy.

Kredyty bankowe i pożyczki

Kredyty i pożyczki ujmuje się początkowo według wartości godziwej otrzymanych środków pieniężnych pomniejszonej o poniesione koszty transakcyjne. W kolejnych okresach zobowiązania z tytułu kredytów bankowych, z wyjątkiem zobowiązań przeznaczonych do obrotu, wyceniane są według skorygowanej ceny nabycia (zamortyzowanego kosztu) zgodnie z MSR 39 „Instrumenty finansowe: ujmowanie i wycena”.

Zobowiązania handlowe i pozostałe

Zobowiązania stanowią wynikający z przeszłych zdarzeń obowiązek wykonania świadczeń o wiarygodnie określonej wartości, które spowodują wykorzystanie już posiadanych lub przyszłych aktywów jednostki.

Zobowiązania krótkoterminowe obejmują zobowiązania z tytułu dostaw i usług, oraz pozostałe zobowiązania, które stają się wymagalne w ciągu 12 miesięcy od dnia bilansowego.

Jeżeli termin wymagalności przekracza jeden rok od daty bilansowej, salda tych zobowiązań wykazuje się jako zobowiązania długoterminowe.

Zobowiązania inne niż zobowiązania finansowe wyceniane w wartości godziwej przez wynik finansowy wycenia się na dzień bilansowy w skorygowanej cenie nabycia. W przypadku zobowiązań krótkoterminowych wycena ta odpowiada kwocie wymagającej zapłaty. Zobowiązania, których uregulowanie zgodnie z umową następuje przez wydanie innych niż środki pieniężne aktywów finansowych lub wymiany na instrumenty finansowe wycenia się według wartości godziwej.

Zwiększenie (zmniejszenie) zobowiązań w związku z upływem czasu jest ujmowane jako koszty (przychody) finansowe.

Przychody i koszty działalności operacyjnej

Grupa stosuje zapisy MSR 11 „Umowy o usługę budowlaną” w odniesieniu do kontraktów handlowych związanych z podstawową działalnością operacyjną Grupy, których przedmiotem jest budowa obrabiarek.

W przypadku, gdy wynik kontraktu może być wiarygodnie oszacowany, przychody i koszty są rozpoznawane w odniesieniu do stopnia zaawansowania realizacji kontraktu na dzień bilansowy. Stopień zaawansowania mierzony jest zwykle jako proporcja kosztów poniesionych od dnia zawarcia umowy do całości szacowanych kosztów kontraktu według sporządzonych kalkulacji. W przypadku natomiast, gdy stopień zaawansowania niezakończonych usług nie jest możliwy do ustalenia w sposób wiarygodny na dzień bilansowy, to przychód z wykonania usługi ustala się w wysokości poniesionych w danym okresie

sprawozdawczym kosztów, nie wyższych od kosztów, których pokrycie przez zamawiającego w przyszłości jest prawdopodobne.

Koszty związane z kontraktem rozpoznawane są jako koszty okresu w jakim zostały poniesione.

W przypadku, kiedy istnieje prawdopodobieństwo, że koszty kontraktu przekroczą przychody, spodziewana strata na kontrakcie jest natychmiast rozpoznawana i ujmowana jako koszt.

Aktualizacji kosztów i przychodów na kontrakcie dokonuje się zawsze w przypadku istotnych zmian finansowych realizacji kontraktu, ale nie rzadziej niż raz na kwartał.

Przychód na koniec okresu sprawozdawczego ustala się proporcjonalnie do stopnia zaawansowania realizacji kontraktu, po odliczeniu przychodów, które wpłynęły na wynik finansowy w poprzednich okresach sprawozdawczych.

Prawidłowość przyjętej metody ustalania stopnia zaawansowania wykonania usługi oraz przewidywanych całkowitych kosztów i przychodów z realizacji usługi jest weryfikowana przez Spółkę najpóźniej na dzień bilansowy. Ewentualne korekty wynikające z weryfikacji wpłyną na wynik finansowy okresu sprawozdawczego, w którym ich dokonano.

Sprzedaż towarów i materiałów

Przychody są ujmowane, jeżeli znaczące ryzyko i korzyści wynikające z prawa własności do towarów i materiałów zostały przekazane nabywcy oraz gdy kwotę przychodów można wycenić w wiarygodny sposób.

Dotacje państwowe

Dotacje państwowe ujmuje się w momencie, w którym istnieje uzasadnione przekonanie, że spełnione zostały warunki związane z dotacją oraz, że dotacja zostanie otrzymana. Dotacje są ujmowane w sprawozdaniu finansowym w sposób zapewniający współmierność z odpowiadającymi im kosztami, które w zamierzeniu mają być kompensowane przez dotacje.

Jeżeli dotacja dotyczy składnika aktywów, wówczas jej wartość godziwa jest ujmowana na koncie przychodów przyszłych okresów, a następnie stopniowo, drogą równych odpisów rocznych, jest odnoszona do rachunku zysków i strat przez szacowany okres użytkowania związanego z nią składnika aktywów.

Podatki

Na obowiązkowe obciążenia wyniku składają się: podatek bieżący (CIT) oraz podatek odroczony.

Bieżące obciążenie podatkowe jest obliczane na podstawie wyniku podatkowego (podstawy opodatkowania) danego roku obrotowego. Zysk (strata) podatkowa różni się od księgowego zysku (straty) netto w związku z wyłączeniem przychodów podlegających opodatkowaniu i kosztów stanowiących koszty uzyskania przychodów w latach następnych oraz pozycji kosztów i przychodów, które nigdy nie będą podlegały opodatkowaniu. Obciążenia podatkowe są wyliczane w oparciu o stawki podatkowe obowiązujące w danym roku obrotowym

Podatek odroczony

Zgodnie z MSR 12 „Podatek dochodowy”, Grupa, w związku z występowaniem rozbieżności między prawem podatkowym i bilansowym, wykazuje podatek odroczony, który jest wyliczany metodą bilansową jako podatek podlegający zapłaceniu lub zwrotowi w przyszłości na różnicach pomiędzy wartościami bilansowymi aktywów i pasywów a odpowiadającymi im wartościami podatkowymi wykorzystywanymi do wyliczenia podstawy opodatkowania.

Rezerwa na podatek odroczony jest tworzona od wszystkich dodatnich różnic przejściowych podlegających opodatkowaniu, natomiast składnik aktywów z tytułu podatku odroczonego jest rozpoznawany do wysokości w jakiej jest prawdopodobne, że będzie można pomniejszyć przyszłe zyski podatkowe o rozpoznane ujemne różnice przejściowe. Pozycja aktywów lub zobowiązanie podatkowe nie powstaje, jeśli różnica przejściowa powstaje z tytułu wartości firmy lub z tytułu pierwotnego ujęcia innego składnika aktywów lub zobowiązania w transakcji, która nie ma wpływu ani na wynik podatkowy, ani na wynik księgowy.

Wartość składnika aktywów z tytułu podatku odroczonego podlega analizie na każdy dzień bilansowy, a w przypadku, gdy spodziewane przyszłe zyski podatkowe nie będą wystarczające dla realizacji składnika aktywów lub jego części - następuje jego odpis.

Podatek odroczony jest wyliczany przy użyciu stawek podatkowych, które będą obowiązywać w momencie, gdy pozycja aktywów zostanie zrealizowana lub zobowiązanie stanie się wymagalne. Podatek odroczony jest ujmowany w rachunku zysków i strat, poza przypadkiem, gdy dotyczy on pozycji ujętych bezpośrednio w kapitale własnym. W tym ostatnim wypadku podatek odroczony jest również rozliczany bezpośrednio w kapitale własnym.

Koszty finansowania zewnętrznego

Koszty finansowania zewnętrznego, które można bezpośrednio przyporządkować nabyciu, budowie lub

wytworzeniu dostosowanego składnika aktywów, powinny być kapitalizowane jako część ceny nabycia lub kosztu wytworzenia tego składnika aktywów, zgodnie ze zmianą wprowadzoną do MSR 23 od 1 stycznia 2009 roku.

Wypłata dywidend

Przychody z tytułu dywidend są ujmowane w momencie, kiedy zostaje ustanowione prawo akcjonariuszy do otrzymania płatności.

Transakcje w walutach obcych

Transakcje przeprowadzane w walutach obcych są ujmowane po przeliczeniu na walutę funkcjonalną przy zastosowaniu kursu obowiązującego w dniu zawarcia transakcji.

Na każdy dzień bilansowy :

- a) pozycje pieniężne w walucie obcej wykazywane są przy zastosowaniu kursu zamknięcia, tj. kursu zakupu dewiz banku prowadzącego rachunek podstawowy - w przypadku należności lub kursu sprzedaży banku - w przypadku zobowiązań,
- b) niepieniężne pozycje bilansowe ewidencjonowane według kosztu historycznego wyrażonego w walucie obcej wykazywane są przy zastosowaniu kursu wymiany z dnia transakcji,
- c) niepieniężne pozycje bilansowe ewidencjonowane w wartości godziwej wyrażonej w walucie obcej, wykazywane są przy zastosowaniu kursów wymiany, które obowiązywały w czasie ustalania wartości godziwej.

Różnice kursowe powstające z tytułu rozliczania pozycji pieniężnych lub z tytułu wykazywania pozycji pieniężnych w sprawozdaniu finansowym, po kursach innych niż te, w których zostały po raz pierwszy ujęte w danym okresie, lub w których wykazywano je w poprzednich sprawozdaniach finansowych, ujmowane są jako przychód lub koszt w okresie, w którym powstają. W przychodach finansowych wykazywana jest nadwyżka zysków kursowych nad stratami kursowymi, a w kosztach finansowych - nadwyżka strat kursowych nad zyskami kursowymi.

Jako kurs zamknięcia danej waluty, stosowany dla celów wyceny bilansowej aktywów i zobowiązań pieniężnych wyrażonych w walutach obcych, Grupa przyjmuje kursy kupna i sprzedaży na dzień bilansowy, stosowane i ogłoszone przez bank, z którego usług korzysta Spółka.

Waluta funkcjonalna i waluta prezentacji

Pozycje zawarte w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym wycenia się w walucie podstawowego środowiska gospodarczego, w którym Grupa prowadzi działalność („waluta funkcjonalna”). Skonsolidowane sprawozdanie finansowe prezentowane jest w złotych polskich (PLN), który jest walutą funkcjonalną i walutą prezentacji Grupy.